

Sygn. akt VII Ka 44/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Jolanta Jankowska

przy udziale podkom. Michała Rolikowskiego

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2014r.

sprawy M. U.

obwinionego o wykroczenie z art. 87§2 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Giżycku V Zamiejscowego Wydziału Karnego w Węgorzewie z dnia 11 października 2013r., sygn. akt V W 187/13

I zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że łagodzi orzeczoną w stosunku do M. U. karę grzywny do 200 (dwustu) zł i w pozostałej części utrzymuje go w mocy,

II zwalnia obwinionego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VII Ka 44/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Giżycku V Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Węgorzewie wyrokiem z dnia 11 października 2013r. w sprawie V W 187/13 przeciwko M. U. obwinionemu o to, że w dniu 15 lipca 2013r. około godziny 00.20 w W. na ulicy (...) na drodze publicznej (droga krajowa (...)) kierował rowerem, będąc w stanie po użyciu alkoholu

tj. o czyn z art. 87§2 kw

orzekł:

I obwinionego M. U. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art.87§2 kw i na tej podstawie wymierzył mu karę grzywny w kwocie 800 zł,

II na podstawie ar. 87§3 kw orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 8 (osiem) miesięcy;

III na podstawie art. 118 § 1 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 zł tytułem opłaty sądowej i zryczałtowanych kosztów postępowania.

Od powyższego wyroku nieformalną apelację złożył obwiniony wskazując, że nie jest w stanie ponieść kary grzywny oraz kosztów za I instancję.

W oparciu o powyższą argumentację skarżący wniósł o „darowanie warunkowo tej kary”.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego przemawiała za złagodzeniem w stosunku do niego kary grzywny.

Na wstępie podnieść należy, iż Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w przedmiotowej sprawie i zasadnie przyjął, że obwiniony jest winny popełnienia **zarzucanego mu czynu z art.87§2 kw.** Swoje ustalenia Sąd I instancji oparł o trafną analizę materiału dowodowego, która nie zawiera błędów natury logicznej czy też faktycznej. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody takiego rozstrzygnięcia, a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację.

Odnośnie apelacji obwinionego, to w ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw do „darowania warunkowo kary grzywny”. Przypisane M. U. wykroczenie zagrożone jest karą aresztu lub karą grzywny. Sąd I instancji zasadnie przyjął, że konieczne i celowe było orzeczenie wobec obwinionego kary łagodniejszego rodzaju przewidzianej za to wykroczenie. Jednocześnie nie zachodzą okoliczności z art.39 kw, które nakazywałyby nadzwyczajne złagodzenie kary lub odstąpienie od jej orzekania.

Jednakże pomimo wniosku obwinionego jak na k.7, analiza zebranego materiału dowodowego i kontrola całości rozstrzygnięcia wskazuje na konieczność korekty wyroku w zakresie orzeczonej wobec niego kary grzywny. Wprawdzie zachowanie obwinionego nie może być usprawiedliwione, to jednak na uwadze należy mieć tak okoliczności popełnienia wykroczenia, postawę M. U., który przyznał się do winy i wyraził skruchę jak i jego sytuację materialną – k.6odw. Ponadto zauważyć należy, że obwiniony dopuścił się wykroczenia z art.87§2 kw albowiem kierował rowerem **w stanie po użyciu alkoholu a nie w stanie nietrzeźwości-** k.34. Zatem wymierzenie wobec niego kary 800 zł powoduje uznanie grzywny określonej w zaskarżonym wyroku jako rażąco surowej.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu Okręgowego konieczne było złagodzenie kary grzywny do **200 zł**, która winna odpowiadać stopniowi społecznej szkodliwości czynu obwinionego oraz stopniowi jego zawinienia, a także spełnić cele w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej-art.437 § 2 kpk, art. 438 pkt. 4 kpk w zw. z art.109§1 kpw.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd Okręgowy zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, iż przemawiają za tym względy słuszności oraz jego sytuacja materialna; przez omyłkę nie postanowiono zgodnie z treścią art.10ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, który stanowi, że w wypadku zmiany kary (tu obniżenia kary grzywny) orzeka się **jedną opłatę** według kary orzeczonej w II instancji.

Tym samym konieczne jest aby przy wykonaniu orzeczenia w zakresie kosztów postępowania mieć powyższe na uwadze co w konsekwencji jak się wydaje spowoduje potrzebę rozważenia skorzystania z instytucji z art.51 kkw w zw. z art.206 kkw w zakresie opłaty od kary grzywny ponad kwotę 30 zł.